

26. De Israëlieten trekken weg uit Egypte

De tiende en laatste plaag werd de ergste voor Egypte. Alle eerstgeborenen zouden sterven, ook die van het vee. Weet je wat dat is, een eerstgeborene? Dat is de jongen die het eerst wordt geboren, de oudste van het gezin. Maar voordat die vreselijke plaag kwam, kregen de Israëlieten een opdracht van God: zij moesten een lam slachten en braden. Het bloed moesten ze aan hun deurposten strijken. Daarna mochten ze niet meer naar buiten gaan. De engel zou elk huis met bloed op de deurposten voorbij gaan. Niemand in dat huis zou sterven, ook niet bij Egyptenaren die bloed aan hun deurposten smeerden. Het vlees moesten de Israëlieten dezelfde avond nog eten, met ongezuurde broden en bittere kruiden. Ongezuurd, omdat er geen tijd was het brood te laten rijzen, en bitter vanwege de ellende van de slavernij. Ze aten staand, met de staf in de hand. Klaar voor het vertrek. Zo konden ze laten zien dat ze de woorden van Mozes geloofden. Deze nacht zou een nacht van bevrijding worden.

Niet voor de Egyptenaren. Voor de meesten van hen was het een hele nare nacht, want zij hadden geen bloed aan hun deurposten, en in hun huizen was de oudste gestorven. Ook de Farao was erg verdrietig. Zijn oudste zoon, die hem moest opvolgen, leefde niet meer. De Farao riep Mozes en Aäron bij zich, en zei: "Ga alsjeblieft gauw weg uit mijn land! Neem iedereen mee, maar ga". Eindelijk was het volk vrij. Vierhonderd dertig jaar hadden ze in Egypte gewoond. Nu trokken ze weg, precies zoals God had gezegd. Ze namen karren vol mooie voorwerpen mee. God had gezegd dat ze van de Egyptenaren gouden en zilveren voorwerpen en kleren moesten vragen. De Egyptenaren gaven alles wat ze vroegen, maar dan moesten ze ook echt snel weggaan. Zo trokken ze als een rijk volk weg uit Egypte. Deze bijzondere nacht mochten ze nooit meer vergeten. Elk jaar moesten ze voortaan het feest van de bevrijding, het Pascha vieren. Het was een enorme stoet die uit Egypte vertrok. De Here God wees hen de weg. Overdag ging er een wolk voor hen uit, in de nacht was de wolk net een vuurkolom.

Maar de Farao had zijn lesje nog steeds niet geleerd. Toen de Israëlieten een eind op weg waren, kreeg hij alweer spijt dat hij hen had laten gaan; want wie moesten nu dat zware werk doen! Wat ging hij doen? Dat lees je de volgende keer.